

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by otřásly správností úsudku rekursního soudu, že ustanovením § 9 aut. zák. zřízena byla nová příslušnost soudu na výběr co do škod z provozu silostrojů, bez rozdílu, zda jest škoda uplatňovaná žalobou opřena o předpisy zákona automobilového, či o předpisy občanského zákona o náhradě škody. Jest proto stěžovatele odkázati na správné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odpovídá i stavu spisů i zákonu, najmě doslovu § 9 zákona aut. Poukaz stěžovatele k ustanovení § 8 zákona aut. na odůvodnění názoru, že příslušnost podle § 9 zákona aut. jest podle zákonodárcova úmyslu vztahovati jen na ty případy náhrady škody, kde žalobce nárok opírá o předpisy automobilového zákona, není s to správnost tohoto názoru opodstatniti, poněvadž předpis § 8 zákona aut. stanoví jen přísnější ručení vlastníka silostroje, po případě osob, které na jeho místo vstupují co do jeho ručení za osoby třetí při žalobách o náhradu škody, kteréžto ustanovení jest odchylkou od předpisu občanského zákona a jen proto o předpisech těch v tomto zákonném ustanovení se děje zmínka.

Čís. 10479.

Výhoda § 3 zákona ze dne 21. dubna 1882, čís. 123 ř. zák., platí i o požitcích déle sloužících osob mužstva branné moci.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, R I 30/31.)

Návrh poddlužníka (československého státu), by byla zrušena exekuce povolená proti délesloužícímu četaři zabavením a příkázáním dvou třetin žoldu a premie, soud první stolice zamítl. Rekursní soud exekuci zrušil. D ů v o d y: Rekursní soud uznává za správný názor stěžovatelův, opřený o posudek nejvyššího soudu, uveřejněný ve Věstníku min. sprav. z r. 1928 str. 208 a násl., že zabavené požitky povinné strany jsou z exekuce vyňaty, neboť povinná strana jako délesloužící náleží podle § 136 a § 137 branných předpisů ze dne 15. září 1927, čís. 141 sb. z. a n. do stavu mužstva, poměr vojenského mužstva při konání branné povinnosti není smluvním služebním nebo pracovním poměrem, pročež jeho požitky nelze považovati za služební platy podle § 1 zákona čís. 314/1920 sb. z. a n., nýbrž zůstává pro ně v platnosti § 3 zák. čís. 123/1882 ř. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Z ustanovení § 19 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. dubna 1927, čís. 53 sb. z. a n. jest nepochybné, že služba déle sloužících jest další činnou službou vojenskou, pro kterou podle § 141 prováděcího nařízení ze dne 15. září

1927, čís. 141 sb. z. a n. platí obdobně ustanovení o službě presenční. Z toho, že pokračování v této činné službě vojenské jest dobrovolné, neplyne jinaká povaha této vojenské služby, zejména nelze z ní dovodovati, že u déle sloužících jde o smluvní poměr služební z důvodu, že se k této službě hlásí dobrovolně zvláštní žádostí. Žádost jest jen podnětem vojenské správě, by zjistila, zda hlásící se k další činné službě vyhovuje zákonným podmínkám o déle sloužících. Ani to, že služební platy déle sloužících jsou upraveny odchýlně od požitků příslušníků pravidelné presenční služby a prodloužené další činné služby ve smyslu § 61 odst. 1 b) a odst. 4 bran. zákona, nemění nic na podstatě služby déle sloužících, jako další vojenské služby činné ve stavu mužstva (§ 19 bran. zák. a § 136 odst. 1 prov. nař.), které nemohou býti odpírány výhody proti exekučním zásahům do služebních požitků, přiznávané jiným příslušníkům mužstva činné služby vojenské (§ 61 bran. zák.) a nelze v tomto směru souhlasiti s opačnými vývody dovolacího rekursu, jichž poukaz k zákonu čís. 370/1922 sb. z. a n., který prý se nezmiňuje o této výhodě déle sloužících vojáků a poddůstojníků, není případný, poněvadž dovolávaný zákon se vůbec netýká úpravy vojenských požitků a jejich ochrany, nýbrž úlev při plnění branné povinnosti. Nejvyšší soud projevil a zevrubně odůvodnil právní názor o této otázce již ve svém posudku ze dne 12. září 1928, pres. 1042/28, uveřejněném ve věstníku min. spravedlnosti z roku 1928 str. 208 a nemá důvodu, by se od něho uchýlil. Zejména v něm zdůraznil, že společným znakem platů podle § 1 zákona čís. 314/1920 jest, že plynou ze služebních nebo pracovních poměrů sice jakéhokoliv druhu, ale přece jen takových, jež byly založeny služební nebo pracovní smlouvou a že na jiné periodické požitky nelze zákon ani podle jeho doslovu ani podle jeho účelu rozšiřovati. Poměr vojenského mužstva, sloužícího branné moci státu ve smyslu § 1 bran. zákona, není však poměrem smluvním ani služebním ani pracovním, jak bylo již shora dolíčeno a proto nelze na jeho požitky použití předpisů zákona čís. 314/1920, neboť požitky tyto jsou dosud chráněny před exekučními zásahy předpisem § 3 zákona čís. 123/1882. Nejvyšší soud trvá tudíž při názoru již ve zmíněném posudku vysloveném, že výhoda § 3 zákona čís. 123/1882 platí i o požitcích déle sloužících z důvodů shora dolíčených.

Čís. 10480.

Není neobezřetností hotelového hosta, mající vliv na ručení majitele hotelu za vnesené svršky (§ 970 obč. zák.), nechával-li klíč od pokoje viseti na jeho dveřích, byv k tomu vyzván hotelovým zřízcem. Lhostejno, že podle vývěsku v hotelu měly klíče od pokojů býti jinak uschovávány.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, Rv I 953/30.)

Žalobkyně ubytovala se v hotelu žalovaného. V době, kdy žalobkyně se vzdálila z pokoje, jež uzamkla, a pověsila k výzvě hotelového zří-